

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνῆκόςα καὶ χίλια κι' ἐπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τοῦ Μαρτίου δεκάτη κι' ἐβδόμη
καὶ παστρεύονται μάνδραις καὶ δρόμοι.

Ποῦντος ἐνῆκόςα κι' ἑγδοῆντα τρία,
καὶ γὰ τὸς φρατέλους τόση φασαρία.

Ἵστους Ρουμάνους τοὺς Τσαράνους.

Τοῦ Καρόλου Ρουμανία,
ὅπου τρόπαια ζητεῖς
μέσα' στή Μακεδονία,
πῶς σὲ πτώματα πατεῖς
μέ φρικτῶν σφαγῶν μανία;

Οὐρλιάζουν οἱ Τσαράνοι,
κι' ἡ Φραγκιά γεμάτη φέμμα
τρέχει τώρα νὰ τοὺς ράνη
μέ θυμάτων τόσων αἶμα.

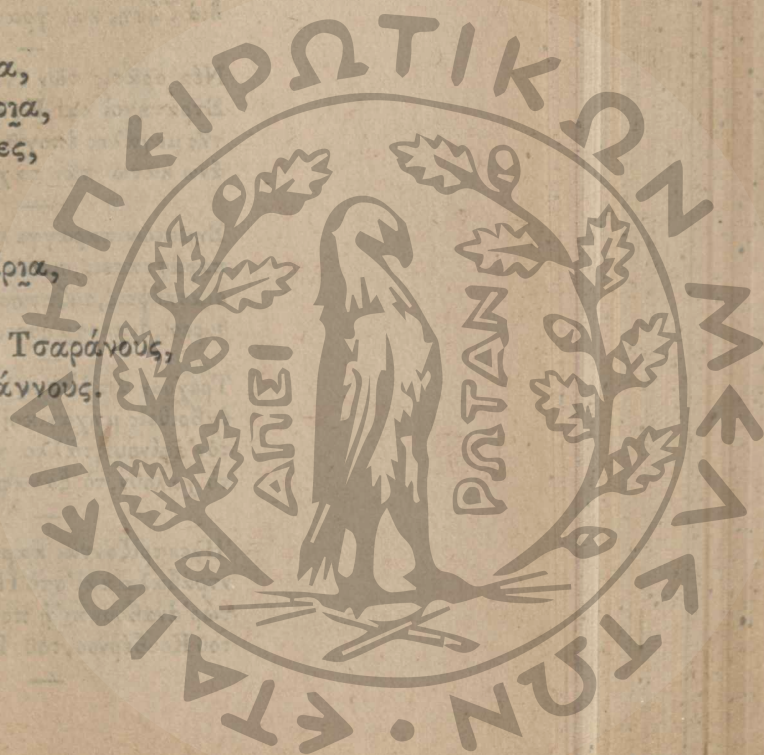
Καὶ παιδιῶν κυττάζω φόνο
κι' αἶμα δείχνει τώρα μόνο
τῶν Ἑβραίων τὰ κονάκια.

Ζήτ' ὁ Τάκης Ἰωνέσκου,
ζήτ' ὁ κύριος Δισέσκου,
κι' ὅλα τᾶλλα τὰ τσανάκια.

Κάτω κάτω τὰ σπαθιά σας, κάτω τᾶτιμα μαχαίρια,
κανεῖς Ἰστρος δὲν ξεπλύνει τέτοιων δολοφόνων χέρια,
ποῦ τὰ τρέφουν ἀρπαγαῖς κι' αἱματοσταγεῖς ἀγῶνες,
καὶ σηκῶστε τα' ψηλά νὰ τὰ' δοῦν οἱ Μακεδόνες.

Κάτω κάτω τὰ σπαθιά σας, κάτω τᾶτιμα μαχαίρια,
τῶν κλεινῶν Βουλγάρων ταίρια.
Ρόδα' λευθεριάς δὲν βγαίνουν μέ σφαγεῖς σὰν τοὺς Τσαράνους,
τέτοια πλάσις βγάζει δούλους καὶ γεννοβολᾷ τυράννους.

Ὁ παληόβλαχος λυσσᾷ
τρομερός, θεοστυγής,
κάτι μέσα του φασᾷ
τὴν μανία τῆς σφαγῆς.

Έρημία σκοτεινή,
σιωπής άγρίας φρίκη,
και φωνάζει μια φωνή:
θεία δίκη, θεία δίκη.

Μεγάλη ταραχή για την υποδοχή.

Φ.—

Δέν ελρώσανε τὰ χιόνια,
Περικλέτο, σ'τὰ βουνά,
και μ'αυς έρχονται ξανά
του Μαρτίου τὰ χελιδόνια
για νά κτίσουνε φωλιές
και νά κάνουν κουτσουλιάς.

Τί χαρά τρελλή και πάλι,
θλ'ή φύσις αναθάλλει,
και σημαίαν βλέπω Λαύρας
'στ'ης άνοιξεως τās αύρας.

Του Μαρτίου τὸ χελιδόνι
ξαναψάλλει τὸ Κορδόνι,
ξαναψάλλει τὴν Ἑλγά.

Και προτρέπει τὴν πατρίδα
νά τεντώσῃ τὴν ἀρίδα
και ν'άφήσῃ τὴν δουλειά.

Πάλιν φλέγου, πάλιν σφρίγα
μὲ τὰ θούρια τοῦ Ρήγα
και τῶν ἄλλων ποιητῶν.

Σήμαντρον χαρῆς σημαίνει,
πανηγύρι μ'αυς προσμένει
και παράταξις στρατῶν.

Εἰς τὴν χώραν τῆς εὐκλείας
τῆς φιλότατης Ἰταλίας
Ρήγας έρχεται σεπτός.

Βίκτωρα τὸν ὀνομάζουν,
κι'όλοι λόγους εἰτοιμάζουν
διὰ ζωῆς και γραπτῆς.

Νέα δρᾶσις τῶν ἐν τέλει,
Στρατηγοὶ και Κολογέλοι
τῆς μεγάλης ἐποχῆς
ἄνω κάτω πᾶν ταχεῖς.

Σημαίων παραγγελίαις,
παραστάσεις, συναυλίας,
διασκεψέις, συζητήσεις,
θυρεοὶ, διακοσμῆσεις.

Τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ἐμβριθεῖς μηχανικοί,
τὸν ἀφίνουν, τ'άλλο πιάνουν,
τὸ χαλοῦν, τὸ ξαναφτενάνουν.

Ἡλεκτρίζονται καρδιάς,
ντράβαλα και' στὸ Παλάτι,
τὴν ἀνάβουν κι' ἡ ποδιάς
τοῦ Κουδέρνου, τοῦ Κορφιάτη.

Ἀθληταὶ μοναδικοὶ
δάφνης κόβουνε κλαδιά
μ' ἐνθουσιασμῶν ἐκρήξεις.

Και' στὸ Στάδιον ἐκεῖ
σακατεύονται παιδιὰ
για νά κάνουν ἐπιδείξεις.

Ἐτοιμάζουν τὸ και' τό,
καθαρίζουνε τοὺς δρόμους,
'στὴν Ἀκρόπολι κυττῶ
φωτισμοὺς ποικιλοχρῶμους.

Σελαγίζουν Παρθενῶνες,
ποῦ κι' ἂν μένουν σκοτεινοί,
πλὴν ἐπάνω τῶν αἰῶνες
καταλάμπουν φωτεινοί.

Βλέπεις, ζῶν κεχηναῖον,
ποῦ σὲ τρέφ' ἡ τεμπελιά;
εἶπα πάλι κάτι νέον
για τὴν δόξα τὴν παλαιά.

Ἀληθῶς τὸν ἑαυτὸ μου τὸν θαυμάζω, βρὲ τσιφούτη...
ποῦ στὸ διαβόλο τὴν βρίσκω τὴν πρωτοτυπία τοῦτι.

Περικλέτο, κάβο πάρε...
τί μοῦ κάνεις;... κόζα φάρε;
Μία μπέλλα Φιορεντίνια...
τί θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα.

Με' στῆς Λαύρας μας τὴ Σχόλη
και τὴν τελετή, κολλήγα,
εἰτοιμάζονται και Στόλοι
νά δεχθοῦν τὸν ξένο Ρήγα.

Οὐρανὸς και γῆ γελᾷ
μ' ἕνα μῆνυμα μεγάλο...
ὅλα πάλι τὰ καλά
ἦλθαν τὸν ἀπάνω σ' ἄλλο.

Τέτοια δρᾶσι δέν τὴν εἶδα...
τί δουλειάς, τί πράγματα!...
κι' ἀπ' Ἀνάπλι και Χαλκίδα
κουδελοῦν Συντάγματα.

Φέρτε σ' τὰς ἰοστεφάνους
τοὺς Δραγόνους, τοὺς Οὐλάνους,
φέρτε και Καρκαμπινιέρους,
φέρτε κι' ἀπομάχους γέρους.

Ἄς παραταχθῇ στρατὸς
σφύζων ἐξ ἄλλης και ρώμης
για νά τὸν ἰδῇ κι' αὐτός,
ποῦ μ'αυς έρχετ' ἐκ τῆς Ρώμης.

Εἰς ὑποδοχῶν ἀγῶνας
ἴτε, σπεύσατε δρομαῖοι,
τῶν Ρωμηῶν τās λεγεῶνας
νά θαυμάσουν οἱ Ρωμαῖοι.

Μάρς και πάλι στὴ γραμμή...
ποία δόξα και τιμὴ,
Βασιλέων ἐρχομοί,
φάσματα προγόνων, Λαύραις,
φέσταις, ρήτορες, παλάβραις.

Ἐξω βγαίνουν ἱστορίαις,
ὁποῦ κάνουν φαπλατάδες
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς πατριώταις.

Και' στῆς τόσαις φασαρίαις
ἐκλεψάν κλεφτοκοτάδες
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς κόταις.

Κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς κλαίει
και μονάχος τέτοια λέει:
Μπήκαν κλέφταις στὸ μαντρί
και τὴν ἔπαθα χοντρή.

Ἦρξαν τῆς κοτούλαις μου,
τῆς πουλακιδούλαις μου,
τῆς ἐπήρανε και πᾶνε
νά τῆς σφάξουν νά τῆς φᾶνε.

Ἡρόδηκαν τὴν πάλαι, τὰ σπιρούνια, και τῆς μπόταις,
μπήκανε σιγὰ σιγὰ
και μοῦ κλέψανε τῆς κόταις,
ποῦ κιναν τὰ φρέσκ' αὐγά.

Τέτοια φοβερά κλοπὴ
κάνει ἄλλος μὴν τὴν πάθη...
μὰ κι' ὁ Βίκτωρ τί θὰ πῇ
τέτοια σύμφορὰ σὰν μάθη.

Δέν μὲ φθάνουν Λάμμαις τόσαις,
ποῦ μοῦ βάζουνε θηλειά,
τώρα χάνω και τῆς κλώσσαις,
ποῦ θὰ μοῦ κιναν πουλιά.

Νά μὲ κλέψουν... τί ντροπή!
τὸ φυτὸ και δέν κρούνει...
φαντασθῆτε τί θὰ πῇ
για τὸ κάζο κι' ὁ Τιτόνι.

Μὴ μοῦ λέτε χωρατάδες
κι' ἀπὸ τὸ θυμὸ μου σκάνω,
και για τοὺς κλεφτοκοτάδες
'γρήγορα Στρατὸ θὰ κάνω.

Στὸ κυνήγι νά τοὺς στρώνουν
στρατηγὸι και στρατιώταις,
για νά μάθουν νά σουφρώνουν
τῶν Πρωθυπουργῶν τῆς κόταις.

Ἀχ! ἡ κόταις μου ποῦ νᾶναι;
νά χορταίνουν; νά πεινᾶνε;
Ἰσως εἰς τὸν λῶτο βγάνουν
και τῆς κόταις μου γιαμὰ,
ἴσως ὁμως νά τῆς κάνουν
και στὸν φούρνο καπαμᾶ.

Ἀχ! ἡ κόταις μου ποῦ νᾶναι;
κι' ἂν λιανὰ τῆς ἔχουν κάνει
'στῆς ἀρρώστιας νά τὰ φᾶνε
μὲ γιατροὺς σὲ κοτοπλάνοι.

Κι' ἂν τῆς φάγαν τὰ καθόνια
πάντ' ἀχώνευταις νά μείνουν,
και μολύβια και κοτρόνια
'στὰ στομάχια τῶν νά γίνουν.

Κι' ἔναν κόκορε μεγάλο
μοῦ τὸν ἐκλεψάν σκληρά,
ποῦ κι' ἐκεῖνος δίχως ἄλλα
θὰ γεννοῦσε μιὰ φορά.

“Ολοι κλαῖν τὴν συμφορὰ μου
καὶ γι’ αὐτὸν τὸν κόκορά μου
μ’ ἐρωτοῦνε στὴ Βουλὴ
κοκορόμῃλοι πολλοί.

“Ἦταν κόκορας νυχάτος,
ντοῦρος, νυχοποδαράτος,
κι’ ἐκορδώνετο χορτάτος
σὰν νὰ κυβερνοῦσε κράτος.

“Ὅταν λ’ ἱγοστεύ’ ἡ στάνη
τοῦ κύρ Κόντε τοῦ τσοπάνη,
τόση λύπη δὲν τὸν πιάνει
καὶ σκασίλας στενοχώρια,
ὅσο σήμερα ποὺ χάνει
κοτοπούλια καὶ κοκόρια.

Τί τὸν ὀρε μ’ ὠφελεῖ
σὰν μ’ ἀφίνουν δίχως κότα;
δὲν ἀκούω στὴν αὐλὴ
κακαρίσματα σὰν πρῶτα.

Μήτε βλέπω κἄν αὐγὸ
δίκωλο καὶ τρίκωλο...
δὲν τὸ πιστεύω κι’ ἐγὼ
τοῦτο τὸ ρεντίκωλο.

“ὦ Τιτόνι, μὲν βενοῦτο,
μοῦ τὸν πῆραν τὸν νυχάτο,
τέτοιο ξαφνικὸ σὰν τοῦτο
κάζο φαίνεται πενσάτο.
Τέτοιο κλέψιμο γιαμὰ
εἶναι θρῆνος ἐν Ραμᾶ.

Καλῶς ὦρισε, ἀμίκω,
μὲς στῆς συμφοραῖς τῆς τόσαις
καὶ τοῦ Κόντε τὴν ζημιὰ.

Μοῦ κλεψαν τὸν κοκορέω,
ποῦχε γύρω γύρω κλώσαις
καὶ δὲν τοῦφευγε καμμιὰ.

Κι’ ὅταν φίλος μ’ ἀπαρνηται καὶ σκληρὰ μὲ λησμονῇ
δὲν θ’ ἀκούω, πατριῶται,
τὸν ἀλέκτορά μου τότε
τρὶς γι’ αὐτὸ ν’ ἀναφωνῇ.

Κόταις μου, κοτούλαις μου,
τζόγιας μου, ψυχούλαις μου.
“ὦχ! πουλάκια μ’,
αὐγουλάκια μ’,
κοκοράκη μ’,
κοτετσάκι μ’.

Τέτοια λέει, βρὲ κωθῶνι,
κι’ ὅλοι στέκουν σκυθρωποί,
καὶ προσμένει τὸν Τιτόνι
τὸν καῦμό του νὰ τοῦ πῇ.

Π. — Μὰ κι’ ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ μου, πότε’ ἐκεῖ καὶ πότε’ ἐκεῖ
γιὰ τῆς κόταις θρηνῶδῶ,
κι’ ἀνακρίνω κι’ ἐξετάζω
σοβαράς λωποδυσίαις
τῆς παρούσης ἐποχῆς.

Καὶ πηγαίνω καὶ κυττάζω
τῆς πολλὰς ἐτοιμασίαις
τῆς λαμπρᾶς ὑποδοχῆς.

“Ἐνας παιᾶν ἀπὸ παντοῦ χαρμόσυνος ἦχει
κι’ ὅλοι προετοιμάζονται γιὰ τὴν ὑποδοχὴν,
κι’ ἐγὼ καυχῶμαι πῶς κανεῖς
νωθρὸς δὲν μένει κι’ ἀδρανής.

Βίβα λοιπὸν Ἰτάλια,
Ρώμαις καὶ Κυρηνάλια.
Θὰ πάω καὶ τὴ φαμελιὰ
σέ φιλικὸ μπαλκόνι
νὰ δῇ τὸν ξένο Βασιλῆα,
νὰ δῇ καὶ τὸν Τιτόνι.

Καὶ κωμῳδία θὰ παιχθῇ νομίζω στὸ Παλάτι
μὲ πνεῦμα καὶ μ’ ἀλάτι.
Μ’ αὐτὰ κι’ αὐτὰ τῶν Ἰταλῶν ὁ Ρήγας θ’ ἀπορήσῃ
καὶ δὲν θὰ θέλῃ, Φασουλῇ, στὴ Ρώμῃ νὰ γυρίσῃ.

Φ. — “Ἐδῶ πέρα, ποῦ καθένας εὐτυχεῖ κλεφτοκοτᾶς,
ἔρχονται τρανοὶ Ρηγάδες καὶ βραβεύουν ἀθλητᾶς.
Μὴ καὶ σὺ τὴν τόσην αἴγλην ξαπλωμένος ἀμυροῦ,
κι’ ἂν φλογίζεσαι, Σγαρίλιο,
στὸν Μαρτιάτικο τὸν ἥλιο,

Π. — εἰς τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων ἴσκιον πῆγαινε νὰ ἔλῃ.
Τέτοιο κράτος πάντ’ ἀκμάζει καὶ ποτὲ τοῦ δὲν γέμῃ.
Φ. — Πλὴν φυλάξου, Περικλέτο, κι’ αὐτοκίνητο περὶν.

(Τὸ κυττοῦν μὲ κρύο τρόμο
καὶ πρὶν ποῦν ἀκόμη κι’ ἄλλα
δίνουν μιὰ καὶ πέρνουν δρόμο,
καὶ κτυποῦν ἀπ’ τὴν τρεχάλα
τὰ ποδάκια τῶν στὸν ὄμο).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ’ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

“Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν, ποῦ πρόσδον σημαίνει,
γένναία, ρηξικέλευθος, καὶ κοσμοξάκουσμένη,
ἐσχάτως συνεπλήρωσεν εἰκοσι χρόνων βίαν,
διὸ καὶ πρέπει πάγχρυσον εἰς τὴν Παρρὲν βραβεῖον.

“Ἐκθεσίς στὴν Παρνασσὸν φωτογραφικῶν εἰκόνων
τοῦ κλεινοῦ Μπόασον, ποῦναι θαῦμα τῶν αἰώνων.
Κάθε τόπος μᾶς σημαίνει εἰς ἐκείνας ἀναζή,
προσεχῶς θὰ κάμῃ λόγον κι’ ὁ σπουδαῖος Σουαζύ.

Τὰ νευρόσπαστα τοῦ Μούτσου, τὰ περίφημα, τὰ νέα,
δρόμος Ὁφθαλμιατρείου κι’ αὐτῶν ἀριθμὸς ἑνέα.